

Sygn. akt III CSK 28/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa J. K., Z. J., W. M., M. S. i W. D.
przeciwko Agencji w W., S. S.A. w K. i N sp. z o.o. w W.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki J. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 30 lipca 2014 r., sygn. akt I ACa 679/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki J.K. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki J. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego oddalającego jej powództwo o ustalenie nieważności umów zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wskazała we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przyczyny kasacyjne wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Oparcie wniosku na istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów obliguje skarżącego do wykazania, że określony przepis prawa mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się jeszcze wykładni, bądź też jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Powinien także przytoczyć takie orzeczenia i przedstawić istniejące między

nimi rozbieżności, z wyodrębnioną i pogłębioną argumentacją prawną, wyszczególniającą dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012 r., I PK 144/12, niepubl., z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, niepubl., z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, niepubl., z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, niepubl., z dnia 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, niepubl. oraz z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, niepubl.).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka wskazała na występujące, jej zdaniem, rozbieżności w wykładni i stosowaniu art. 136 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz.U.2014.518 j.t.). Przesłanka ta nie została jednak zrealizowana w rozpatrywanej sprawie z uwagi na rozstrzygnięcie przytoczonych przez skarżącą wątpliwości prawnych w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2014 roku (III CSK 20/14, niepubl.) wydanym w identycznym stanie faktycznym i prawnym, w odniesieniu do działek należących niegdyś wprawdzie do innych osób fizycznych, ale wchodzących w skład większej nieruchomości objętej zarówno decyzją o wyłączeniu z dnia 21 października 1969 roku, jak i kwestionowanymi w niniejszej sprawie umowami. Nie zachodzi więc w istocie potrzeba ponownej wypowiedzi Sądu Najwyższego we wskazanym przez skarżącą zakresie.

Powódka powołała się także na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie) bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08,

niepubl., z dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08, niepubl.) Wskazanych wymogów skarga kasacyjna powódki nie spełnia, albowiem nie wykazała on kwalifikowanej i widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego wyroku w powiązaniu z podstawą faktyczną i prawną zaskarżonego orzeczenia Sądu drugiej instancji oraz wyszczególnionymi podstawami skargi kasacyjnej.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego oparto na art.102 k.p.c.